

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Свиленград, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200329 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000158 от 30.05.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, с което на ЗЛ. Д. Л. с ЕГН ***** от ***** със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Георги Скрижовски” № 1, офис № 5, област Хасково, чрез адвокат П.К., за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 500 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 10 контролни точки.

Жалбоподателят ЗЛ. Д. Л. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил неправилен, незаконосъобразен и издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закони – Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП не съдържащи задължителните

реквизити, посочени в ЗАНН и не бил извършил нарушението.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят З.Л., не се явява. За него се явява адвокат П.К., която пледира за отмяна на обжалвания акт, тъй като в НП не била посочена конкретната хипотеза на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и тъй като не бил посочен точния адрес на жалбоподателя в НП и в Акта.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 05.05.2022 година около 22.00 часа в град Свиленград, област Хасково, по улица „Крайречна” пред № 2 (пред сградата на РУ - Свиленград), З.Л. управлява в посока улица „Граничар” лек автомобил марка „Сузуки”, модел „Витара” с държавен регистрационен номер ***** – собственост на А.И.А. от град Свиленград, област Хасково (видно от Справката от АИС - КАТ), когато е спрял за проверка от полицейски служители – свидетелите Д. Г. Г. и Св. Д. Ст. (служители на РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, изпълняващи служебните си задължения като автопатрул). Полицейските служители установяват, че З.Л. мирише на алкохол, но не е повлиян от него. З.Л. заявява пред полицейските служители, че е изпил 2 бири. Свидетелят Г. разяснява на жалбоподателя правата и процедурата във връзка с ползването на техническо средство, респ. възможността да даде кръвна проба и/или да бъде тестван с доказателствен анализатор за установяване наличие, респ.

липса на алкохол в кръвта му. Жалбоподателят е изпробван за алкохол в 22.06 часа от свидетеля Г. с техническо средство „Дрегер” 7510 (съгласно Заповед № 8121з-329/22.03.2022 година) с инвентарен (фабричен) № ARPL 0559 (, преминал успешно проверка за техническа изправност (тариране на техническото средство) и в срока на годност видно от Протокол с рег.№ 3286р-13647 от 22.03.2022 година), който отчита 0.52 промила алкохол. С резултата от пробата и показанието на апарата жалбоподателят е запознат. Издаден е и Талон за медицинско изследване № 082080, който е връчен в 22.17 часа, като Л. заявява, че отказва кръвна проба. В дадения срок (до 22.35 часа) Л. не се явява в Центъра за спешна медицинска помощ – филиал Свиленград, за да му бъде взета кръвна проба. В този смисъл е и Справката от Дневника на ОДЧ на РУ – Свиленград, касаеща въпросния интервал от време.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. Г. Г. – „Младши автоконтрольор”, II степен в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя на служебния таблет против жалбоподателя Л. и в негово присъствие АУАН със серия GA и с бланков № 493596. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Св. Д. Ст.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управление на МПС след употреба на алкохол, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбите на чл. 5, ал. 3, т. 1, предложение първо от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя З.Л., който сочи, че няма възражения против констатациите, което е вписано в съответната графа на АУАН.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000158 на 30.05.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 5, ал. 3, т. 1

от ЗДвП и налага на жалбоподателя З.Л. административно наказание „Глоба” в размер на 500 лв. и административно наказание „Лишаване от право за управлява МПС” за срок от 6 месеца. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 01.06.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана, както и от информацията, съдържаща се в Справката за нарушител/водач. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (Бончо Цветанов Бонев) да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Даниел Г. Г. заема длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково и от Писмо с рег.№ 351000-3324 от 09.06.2022 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Л. е санкциониран и за други нарушения на ЗДвП и на Кодекса за застраховането с влезли в сила НП и Електронни фишове, както и му е налагана принудителна административна мярка.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 04.07.2022 година свидетели – Д. Г. Г. и Св. Д. Ст.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха

и свидетелските показания на Д. Г. Г. и Св. Д. Ст., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява свидетелите да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелски показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържащи се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че свидетелят по Акта – С., е и свидетел, присъствал при извършването на проверката и установяването на нарушението. Ето защо, според Съда показанията на всички свидетели – полицейски служители, не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установеният факт на управление на МПС след употреба на алкохол. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

–

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидените форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално

изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Действително в НП не е посочена конкретната хипотеза на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, отнасяща се до настоящия случай, но в НП е направено достатъчно ясно описание на това нарушение и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем (ето защо наведеното в тази насока възражение от адвокат К. в открито съдебно заседание е неоснователно). Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушената правната норма и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, предложение първо от ЗДвП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Действително в АУАН не е посочен личния адрес на свидетеля С., а е посочен служебния такъв, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид

факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена, датата му на раждане и адреса по местоработата му е налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираното не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на Акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По изложените съображения Съдът не намира, че е налице съществено процесуално нарушение с оглед адреса на жалбоподателя, посочен в НП и в АУАН – действително не е посочено че село Генералово се намира на територията на област Хасково, но след справка в официалния сайт на Министерството на регионалното развитие и благоустройството става ясно, че село Генералово, област Хасково е единственото в Република България, поради което не може да бъде объркано с друго населено място и ноторно известно е че в селата улиците нямат наименования. Отделно от това с оглед индивидуализацията на жалбоподателя не може да стане грешка, тъй като е посочен неговия ЕГН. Ето защо Съдът не кредитира наведените в открито съдебно заседание от адвокат К. възражения.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.2 от Заповед рег.№ 81213-1632/02.12.2021 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейски органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 05.05.2022 година актосъставителят Д. Г. Г. е заемал длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а

група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Г., направено в открито съдебно заседание, проведено на 04.07.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят Д. Г. Г. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Безспорно установено е че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно З.Л. е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като него са спрели за проверка като той е бил на шофьорското място и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

На базата на гласните и писмените доказателства, Съдът намира за категорично установена отразената в АУАН и в НП фактическа обстановка по извършване и констатиране на нарушението, предмет на разглеждане в настоящото производство. В тази насока напълно правилно, както актосъставителят, така и наказващият орган са квалифицирали поведението на водача като нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, която въвежда забрана за водачите на пътно превозно средство да управляват автомобил под въздействието на алкохол. Иначе казано дадената от АНО правна квалификация съответства на изложените факти и описаното деяние в констативно – съобразителната част на НП, приети за доказани от органа, които покриват обективните признаци на посочената административнонаказателна разпоредба. Като водач, управляващ МПС – лек автомобил (, който факт Съдът намира за безспорно установен по делото), жалбоподателят е субект на задълженията, предвидени в нормите на ЗДвП, които установяват правилата за движение по пътищата, изискванията към водачите и конкретни техни задължения, така и относно движещите се превозни средства. Деянието, осъществено от жал боподателя З.Л. в качеството му на водач на МПС и изразило се в управление на автомобил, след употреба на алкохол, който обективен факт е категорично доказан по делото, безспорно сочи поведение от негова страна, което е в пряк разрез и в

отклонение от императивната забрана за това, установена в нормата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Неизпълнението на това задължение е съставомерно като административно нарушение, съгласно административнонаказателния състав на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП. Такава именно правна квалификация е дал и АНО и тя е правилна. Забраната, установена в закона е изрична, пряко произтича от първата от цитираните разпоредби (чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП) и водачът е длъжен да не управлява автомобил след употреба на алкохол или друго упойващо средство. Редът, по който е установена концентрацията на алкохол, начинът за това са съобразени напълно с чл. 174, ал. 4 от ЗДвП и съответно изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от Министъра на здравеопазването, Министъра на вътрешните работи и Министъра на правосъдието. Изследването е извършено от служител на МВР. Разпитаните по делото свидетели – полицейски служители, описват този процес, включително и разясняването на жалбоподателя на правата и процедурата във връзка с ползването на техническо средство, респ. възможността да даде кръвна проба и/или да бъде тестван с доказателствен анализатор за установяване наличие, респ. липса на алкохол в кръвта му. На жалбоподателя е издаден Талон за медицинско изследване, в който е посочена алкохолната концентрация в кръвта му. Той се е съгласил с резултата, поради което не се е явил и не е дал кръвна проба, т.е. жалбоподателят приема показанията на техническото средство. Изследването е извършено по начин, предвиден в закона, поради което и Съдът приема посочената в АУАН и в НП алкохолна концентрация за несъмнено доказана. Установената концентрация на алкохол в кръвта на жалбоподателя в размер на 0.52 промила е доказана по надлежния ред. В тази си конкретно цифрова стойност, същата надвишава минимално установената – 0.5 промила, за съставомерността на деянието. Изследването е извършено по начин, предвиден в закона и не е било предмет на оспорване, поради което и Съдът приема посочената в него алкохолна концентрация за несъмнено доказана. В този смисъл жалбоподателят е управлявал автомобил след употреба на алкохол. Употребата на алкохол е недопустима при управление на МПС съгласно цитираната вече разпоредба на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Поради което и Съдът прие, че е налице съставомерно деяние по посочения текст, при безспорно доказани обективните признаци на изпълнителното

деяние и авторство. Отделно от това съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените Актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая Съдът намира, че констатациите от АУАН се потвърждават по несъмнен и категоричен начин от събраните по делото доказателства. Т.е. всички изложени данни водят до извода, че изложената в АУАН и НП фактическа обстановка е доказана по несъмнен начин.

Пред настоящия Съдебен състав е удостоверено по несъмнен начин, че на техническото средство към датата на нарушението има извършена периодична проверка и срокът на същата не е изтекъл.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят З.Л. е разбирал свойството и значението на извършването и е могъл да ръководи постъпките си. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия. Същият е следвало да прецени, че не следва да управлява МПС след употреба на алкохол. Субективно, подсъдимият е имал формирана ясна представа в съзнание си, че управлява МПС след консумация на алкохол. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя З.Л..

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така тъй като се касае за нарушение, засягащо изключително важни обществени отношения - безопасността на движението по пътищата. Отделно от това съгласно чл. 189з

от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 174, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта, установена с химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух над 0.5 на хиляда до 0.8 на хиляда, включително, се наказва с „Глоба” в размер на 500 лв. и с „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца. Санкционната норма правилно е приложена от наказващия орган като относима към процесния случай, тъй като предвижда санкция за водач, който управлява МПС след употреба на алкохол.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в предвидените от закона такива – фиксирани за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксираните размери на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под тези минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът намира за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 10 контролни точки, тъй като за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда,

включително, установена по надлежния ред, е предвидено да се отнемат 10 контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 промила, а именно: 0.52 промила, установена по надлежния ред, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 174, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 1 - за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда, включително, установена по надлежния ред (чл. 174, ал. 1 от ЗДвП) – 10 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение). В този смисъл е Решение № 176 от 15.03.2018 година, постановено по КАНД № 25/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова и др.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 22-0351-000158 от 30.05.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, с което на ЗЛ. Д. Л. с ЕГН ***** от ***** за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 500 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 10 контролни точки.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____